

3.

Зайделъ, Артуръ — чети: Зайдлъ — Seidl.

Закони, Лодовико — Zaconi, Lodovico — калугеръ отъ Августинския орденъ — компонистъ и пѣвецъ, род. 11 юни 1555 въ Пезаро, умр. 23 мар. 1627 въ Фиоренцуола, хордиректоръ въ монастиря на Августинския орденъ въ Венеция, билъ членъ на Мюнхенската придворна капела, следъ което живѣлъ пакъ въ Венеция, писалъ ценния теоретиченъ трудъ „Pratica di musica“ (1592 и 1622), отнасящъ се до нотописъта, контрапункта и практиката на свиренето на музикалнитъ инструменти, тѣхния обемъ и техника, и практиката за изпълнение на украшенията при многогласнитъ вокални творби. Композициитъ му — канони, ричеркари и др. — сж останали въ ръкопись.

Залмхоферъ, Францъ — отъ 1929 е диригентъ въ виенския Бургтеатъръ.

Засъ — най-голъмата тамбура (гл. т.), отъ 20—22 грифи и отъ 6—8 струни, настроени по 2—3 на единъ тонъ — на кварта или квинти. Въ нѣкои мѣста наричатъ З-ътъ сжщо **Тасъ**.

Зауеръ, Емилъ — отъ 1931 е професоръ — ръководител на майстершуле по пиано при Виенската музикална академия.

Зено, Апостоло — Zeno, Apostolo — значителенъ оперенъ либретистъ и неговъ реформаторъ, род. 11 дек. 1668 въ Венеция, умр. 11 ноем. 1750 с. т., живѣлъ въ Виена (дворцовъ поетъ); въ своитъ оперни либрета З. раздѣля secco отъ ариитъ, а въ ораториевитъ либрета се възвръща къмъ библията.

Зигелъ, Рудолфъ — подъ портрета чети — Зигелъ, не — Зигеръ.

Зилхеръ, Фридрихъ — роденъ 27 юни 1789.

Зистръ — старъ египетски инструментъ, употребяванъ при богослужението — състоящъ се отъ единъ бронзовъ обръчъ обръчъ, на който има издълбани четири дупки. Въ тѣзи дупки има поставена по една металическа топка. Обръчътъ е снабденъ съ дръжка, отъ чието мърдане (клатене) се получава звука. Шумътъ се увеличава и отъ прикаченитъ на обръча металически пластинки.

Зитекъ, Отакаръ — Zitek, Otakar — чешки оперенъ драматургъ и компонистъ, род. 1892 въ Прага, училъ въ университета и консерваторията (Новакъ) въ Прага, въ Музикалната академия (Греднеръ) и университета (Адлеръ) въ Виена, 1921—1931 е билъ драматургъ на операта въ Бърно, и преподавателъ въ тамошната консерватория, писалъ: „Върхуновата опера“, както и много статии и критики (въ „Худебни ревю“ и др. списания и вестници), и компониралъ оперитъ: „Възвишеното сърдце“ (1918), „Падането на Петра Краленича“, както и цикли пѣсни „Изъ войната“, „У насъ“ и др.

Зихъ, Отакаръ — Zich, Otakar — чешки музикаленъ естѣтъ и компонистъ, род. 25 мартъ 1879 въ Кралове Местецъ (Чехия), професоръ по естетика въ Пражкия университетъ, писалъ: „Танцътъ“ (1908), „Чешки народни пѣсни съ променливъ тактъ“ (1918), „Естетика на музикалното въчувствуване“ (схващане) (1919), „Аперцепцията на музиката“, „Симфоничнитъ поеми на Сметана“, „Върху ритмитъ на словашкитъ пѣсни“, книгата „Естетика на операта“ (1932), и компониралъ опери: „Нападението на художника“ (1910), „Вина“ и „Накиченитъ“ (1926), ба лади и пѣсни съ оркестръ.

Златинъ, Мойсей Марковичъ — диригентъ, род. 10 дек. 1882 въ Екатеринбургъ (Русия), ученикъ на Императорската консерватория въ Москва, (Сафоновъ, Скрябинъ, Колюсъ, Танѣвъ, Иполитовъ-Ивановъ и др.); започналъ своята кариера като пианистъ-виртуозъ, обаче, любовта къмъ диригентството надвигва надъ другитъ му музикални стремления. Следъ свършване консерваторията, З. бива назначенъ преподавателъ въ оперния класъ на сжщата, и наскоро бива повиканъ въ Московската опера „Зимина“, дете е преминалъ стадиитъ на корепетиторъ, помощникъ-диригентъ, хормайстеръ и диригентъ. Следъ като е гостувалъ като диригентъ въ разни градове на Русия, 1920 — на пътъ за Парижъ, минава презъ България, и приема поканата да реорганизира Бълг. Нар. Опера и заеме поста нейнъ художественъ ръководителъ. Той възобновява оперния оркестъръ чрезъ конкурсъ, въвежда третитъ инструменти въ духовитъ